

[Clausager.]

dette: Støtten til Landbruget er ikke blot en Livsbetingelse for Landbruget selv, men den er det ogsaa for andre Dele af Danmarks Befolkning, for Landbruget er nemlig Basis for hele Danmarks Vækst. Det er saa udmærket sagt — bare man vilde handle derefter, men det glemmer man, eller man gør det for svagt. Lidt længere henne i samme Interview sagde Landbrugsministeren omtrent: Faa Kød og Smør op paa normalt Niveau, saa er Landbruget rentabelt. Læg Mærke til, om Landbrugsministeren arbejder for at faa Kød og Smør op til et rimeligt Niveau — saa vilde han jo kunne opnaa at faa Landbruget gjort rentabelt. Jeg skal indrømme, at det er ikke let at naa det, men man kan arbejde for det — eller man kan lade være at arbejde for det —, det er deraf, man skal se den gode Vilje. Det er, som sagt, gode Ord, Landbrugsministeren dér har sagt, men Regeringen handler ikke derefter, den nøler og kommer oftest bagefter, endda med halve Foranstaltninger.

Der er endnu en Ting, jeg bebrejder denne Regering. Den har en usalig Tilbøjelighed til at koble Ting sammen, der ikke har den fjerneste Forbindelse med hinanden, at gøre den ene Ting afhængig af den anden. Alle sammen husker vi jo fra Landbokommissionens Arbejde i Sommeren 1933, hvorledes alle de politiske Partiers Repræsentanter, Landboforeningernes Repræsentanter, Husmandsforeningernes Repræsentanter i denne Kommission endelig langt om længe var enedes om et samlet Forslag, og næsten fra alle Sider forlød det: Dette er slet ikke, hvad vi kunde ønske, men i Betragtning af Landbrugets vanskelige Forhold har vi bøjet Anskuelserne mod hinanden for at faa et Resultat, vi har maattet slaa af, vi har firet her og der, men nu kommer vi alle sammen og er enige. Intet vilde da have været mere rimeligt, end at Regeringen straks havde lagt Resultatet paa Rigsdagens Bord og sagt: Skynd Jer, for her er endelig blevet Enighed inden for Erhvervet. Men det gjorde man ikke, der kom nogle forringede Forslag, og saa kædede Statsministeren en Bemærkning til: Det koster 16 Mill. Kr. kontant i Understøttelse til de arbejdsløse; hvis I ikke vil give det, saa faar I ingenting! Dér er igen dette mærkelige, at saadan skal Ting kædes sammen, der strengt taget sagligt set ikke kommer hinanden ved. Er en Ting rigtig, arbejder man for den og gennemfører den, og saa gaar man til den næste. Men Regeringen har en usalig Lyst til at putte flere

Ting i samme Gryde, og der er ligefrem udpeget en speciel Mesterkok til det Arbejde, en Mesterkok, som har en umaadelig Evne til at lave Labskovs, og saa siger man til Rigsdagen: Spis det hele, eller I faar intet!

Det er den Slags Ting, der ikke forøger Rigsdagens Anseelse. Folk ude omkring i Landet, der ser os paa Afstand, siger: Er det ikke det, man kalder Kohandel? Er det ikke rigtigere, at man, naar man har udfundet, at en Sag er rigtig og man har lagt den til Rette, gennemfører den og derefter gaar videre til den næste? Sag for Sag maa der arbejdes. Denne Kæden sammen af Ting, der ikke sagligt er beslægtede, hæver ikke Rigsdagens Anseelse, og jeg vil bede Regeringen forlade denne Vej, for det gavner ingen og intet at følge den, mindst af alt det politiske Arbejde. Det samme saa vi i dette Efteraar, før den ordinære Rigsdag traadte sammen, med Konverteringen. Dér var ogsaa kædet Ting til, som sagligt ikke var nødvendige for Konverteringen, og derfor gik det atter paa den Maade, at da man ikke vilde spise alt, saa fik man slet intet.

Det er Regeringens Ansvar, at den saaledes lægger Sten i Vejen for et frugtbart politisk Arbejde til Gavn for Erhvervene. Regeringen har aldrig med Kraft sat ind paa at ligestille Erhvervene; den Ligestilling er gaaet al Kødets Gang, siden vi fik den store Afspærrings- og Selvforsyningspolitik. Aldrig nogen Sinde har Eksport-erhvervene været saa elendigt stillede som i dette Øjeblik, og aldrig har Hjemmevirksomheden, der ikke endnu kan forsyne Hjemmemarkedet, floreret som i dette Øjeblik.

Det ligger jo i Sagens Natur, at saaledes maa det gaa, og her bliver det Eksport-erhvervene, Landbruget, Fiskeriet og Skibsfarten, der kommer til at lide under det, i andre Lande, som er overvejende Industri-lande, dér bliver det modsat den eksporterende Industri, som kommer til at lide derunder.

Hvad har vi fra vor Side villet? Ja, vi har i Sandhed ikke været doktrinære, men jeg kan ogsaa godt sige, at vi har hørt meget ondt for, at vi kunde gaa med til baade det ene og det andet. Men vi har haft et fælles Maal at stræbe efter: Ligestilling mellem Erhvervene. Dette Maal kan selvfølgelig naas mere eller mindre godt ad flere Veje, og vi har ikke doktrinært hængt os i en bestemt Vej. Vort principale Standpunkt kender alle, det er den almindelige økonomiske Tilpasning, saaledes at vi søger